

Беседа Патријарха српског Порфирија на хиротонији Епископа хумског Јована

Црква Христова јесте Тело Христово. Епископ својом службом и својим постављењем, својом улогом и задатком у Цркви, својом природом није ништа друго него онај који је на месту и по обличју Христовом. Црква је Тело Христово, а Христос је глава том телу, Христос служи спасење и спасењу људи. У тој формули која одражава истину и чињеницу да је епископ на месту и по обличју Христовом стоји једноставан задатак епископа. Он у Цркви Христовој служи спасењу људи, спасењу свих народа баш као што је било на Педесетницу у Јерусалиму.

У име Оца и Сина и Светога Духа! Високопреосвећени, преосвећена браћо архијереји, браћо и сестре, служили смо свету Божанску Литургију која је слика Царства Небеског и присуство Царства Небеског у историји, али истовремено, и синоћ и данас, имали смо светодуховни празник, дан Педесетнице, а то је, као што смо чули, догађај када је Господ Духа свога Светога низпослао у виду огњених језика на ученике и апостоле своје, а они су, опет Духом Светим покренути, сведочили Христа распетог и васкрслог свима народима света, свима онима који су трагали и чезнули за спасењем, међусобно се споразумевајући на многим различитим језицима. Свако је разумео реч апостола јер је то била реч Христова, реч љубави, која позива све

људе да дођу у познање истине.

Тај дан Педеседнице и ми смо данас славили, јер смо имали хиротонију новог епископа, а епископ је наследник апостола. На Духове, на Педесетницу, Дух Свети је сишавши на апостоле и преносећи се преко њих на све оне који су били сабрани конституисао као Цркву Христову. Као што све бива у Духу Светоме и Он конституише Цркву и сада и у векове векова, амин. Црква Христова јесте Тело Христово. Епископ, са друге стране, својом службом и својим постављењем, својом улогом и задатком у Цркви, својом природом није ништа друго него онај који је на месту и по обличју Христовом (Εἰς τόπον καί τύπου Χριστοῦ). Црква је Тело Христово, а Христос је глава том телу, Христос служи спасење и спасењу људи. У тој формули која одражава истину и чињеницу да је епископ на месту и по обличју Христовом стоји једноставан задатак епископа. Он у Цркви Христовој служи спасењу људи, спасењу свих народа баш као што је било на Педесетницу у Јерусалиму.

Браћо и сестре, велика је радост наша данас, јер смо хиротонисали за епископа – добили новог брата у епископству – владика Јована, са којим највећи број епископа овде сабраних има деценијско познанство, али и више тога. И када још многи од нас нисмо познавали владика Јована имали смо прилику да од његовог духовног оца, блаженопочившег Епископа осечкопољског Лукијана, слушамо у Сабору о тада најпре студенту, а онда монаху, јерођакону и јеромонаху, да слушамо речи љубави пре свега, речи поверења изнад свега. Дивне речи је у Сабору изговарао блажене успомене владика Лукијан о владици Јовану. Тада је можда неко слутио да ћемо дочекати данашњи дан. Драги владико Јоване, управо сећајући се Вашег духовног оца, а и нашега брата у епископству, владике Лукијана – такође искушеника у манастиру Ковиљу пуних 9 година и сабрата ковиљског – дозволите да кажем да чињеница да сте се родили од владике Лукијана духовно показује и сведочи да сте засигурно од њега примили оне најважније вредности, хришћанске и људске, и изнад свега оне вредности по којима траба да живи епископ, а то је љубав. Ако се ишта може речи за блаженопочившег владика Лукијана то је да је он читавим својим бићем, срцем и умом волео људе, да није правио разлику између оних који су обични – како смо ми навикли да кажемо – сељаци, дакле, људи који живе од својих руку, на њиви, од земље; и оних који су били високообразовани. Ви то добро знате и да је у тој широкој лепези од, условно речено, најобичнијег човека до човека који има најузвишеније позиције у Цркви и у друштву свима једнаку љубав показивао несебично. Даривао је и левицом и десницом, да притом када даје десница не зна левица и обрнуто. Пример који сте добили од

владике Лукијана јесте љубав према сваком човеку: он није правио разлику између Мађара и Србина, Хрвата и Србина и свих других који су живели око њега. Није правио разлику између Рома и Србина, јер у близини манастира Бођани, где је касније живео и одакле је изабран за епископа, живи доста Рома. До је Бог да на том дивном хришћанском и јеванђељском темељу учите богословске школе и у Београду, и у Америци и у Немачкој и ко зна где по свету, и да, хвала Богу, достигнете до највиших академских титула. Сигуран сам да сте управо због тога што сте порасли у близини владике Лукијана разумели предањску истину да богословље није акробација, гимнастика ума, да богословље није обична наука од овога света, да богословље није наука о Богу, исказивања знања о Богу, него да је богословље израз искуства Цркве, те прве Цркве апостолске, а онда кроз векове Цркве до данас, и да богословља нема без истинске и дубоке јеванђељске вере, а да православног богословља нема без православне вере. Онда када имамо хипертрофију тзв. богословља науштрб исправности вере, ма колико речима богословске науке могли да опчинимо многе, ми ћемо бити на погрешном путу. Предуслов знања истинског познања Бога јесте вера и аутентични јеванђељски Христов живот. Вера и јеванђељски живот порађају богословље и предуслов су да свако богословље буде богословље, али ако хоћемо и да свака наука буде богословље, било да је хемија, физика, биологија... Све је позвано да буде богословље, а ми који смо по избору Цркве *par excellence* богослови, јер смо епископи, јер смо на месту и обличју Христовом, то не само да треба да знамо, него то треба да буде наш принцип без кога не постојимо. Ја знам да све то јесте како рекох, али више подсећам себе и све нас, браћо и сестре, на ту истину.

Овог тренутка изнад свега истински сам испуњен радошћу, као и сва браћа архијереји овде сабрани, али и читав Сабор наше Цркве и сви верници који су овде дошли, а нарочито верни православни народ у Немачкој, где је Сабор одредио да као викарни епископ уз дијацезана Епископа диселдорфског служите Цркви и спасењу народа у Немачкој. Молите се за све нас. Нека Вам Господ да снаге, љубави и сваког благослова. Живели на много година! Достојан! [Народ: Достојан!] Прими жезал овај да напасаш поверено ти стадо Христово! Послушнима нека буде за ослонац и укрепљење, а непослушне и непокорне упућуј и карањем и кротким васпитавањем у Христу Исусу Господу нашем.